

A MI HAZUNK.

Az a mi kis kedves házunk
A legszebb ház a világon;
Faluvégen, pázsítszélen,
Talpig mosolygón, fehéren,
Az a mi kis kedves házunk!

Két fényes ablakszemével
Ugy tekint az országotra,
Mintha mindig engem nézne:

„Mégse látom, mégse... mégse...”
Mintha csak ezt hajtogatná,
Az a mi kis kedves házunk!

S föl se tenné senki róla,
Milyen egy kis Kánaán az!
A padlásán télbe, fagyba,
Hogy terem a piros alma!
S mennyi az álló szőlője,
Vígán csörrenő diója;
Édesanyánk kék kötője
Annak a megmondhatója!

„Oh ha én most váratlanul,
Ott teremnék kapujába...
Hogy megtelnék boldogsággal,
Öleléssel, könnyhullással,
Az a mi kis kedves házunk!

- b) A költemény által keltett élmények megbeszélése.
c) Gondolatsoportonkénti olvasás és megbeszélés:
A mi kis faluvégi házunk a legszebb a világon!
Mindig engem vár, mikor megyek már haza.
Van ott minden a világon, ami csak kedves nekünk!
Ha most ott teremnék kapujában!...

d) Elmélyítés.

III. Összefoglalás.

Költeménytárgyalás.

III. OSZTALY.

A tanítás anyaga: Búcsú a madaraktól. (Ábrányi Emil.)

I. *Előkészítés.* a) Érdeklődéskeltés. Tegnap kimentem a határba. De olyan szomorúan jöttem haza onnan. Nem olyan már a határ, mint nyáron volt. Mintha kifosztották volna... üres, néma, kihalt... Ellenség sem tudta volna jobban kifosztani. Az útszéli fák már csak sárga-barna leveleikkel csörögnek ágaikon az alattuk járó emberre, mintha figyelmeztetni akarnának: elmúlik az élet. Sehol egy virágot nem látni már, mindenütt száraz kóróval karikázik a csípős szellő. Az égen úgy búsul a nagy darab felhő, mintha gyászlobogó lenne, mintha siratna ő is valamit, ami elment... De talán semmi sem szomorított el annyira, mint az a nagy-nagy csend, ami a földeken rámijesztett... Se a földön, se a levegőben nem hallatszott egy kis hangfoszlány sem. Ezt is kirabolta valaki! Megfordultam, kedvetlenül hazajöttem. Nem is megyek ki a határba addig, míg ilyen marad.

b) Áthajlás. De itthon se sokkal jobb világ várt reám. Itt is olyan csendes lett a falu, mintha eleredt volna az orra vére...

Csend az utcákon, a házak között. Egyszerre hirtelen feleszméltem, miért ez a nagy, temetői csöndesség! Kedves vendégeink, dalos madaraink keltek útra s mentek melegebb hazába. Észre sem vettem, amikor elmentek. Talán még el sem búcsúztak tőlünk, akik annyira szeretjük őket? Azt nem teheték, a madár sokkal hálásabb annál, semhogy búcsúszó nélkül elhagyja azokat, akik szeretik... Akkor bizonyosan én nem vettem észre csak, hogy elmentek a mi kedves madaraink. Ezért lett egyszerre olyan üres minden nálunk.

c) Célkitűzés. Most, mivel már nem búcsúzhattam el tőlük élőszóval, szemtől-szemben, de azt hiszem ti sem, gyermekek, tudjátok mit, búcsúzzunk el tőlük most — gondolatban. Hívjuk segítségül — hogy szebben ki tudjuk fejezni érzéseinket — egyik kiváló költőnket, Ábrányi Emilt, vele búcsúzzunk el kedves madarainktól.

II. Tárgyalás, a) A költemény bemutatása.

BUCSU A MADARAKTÓL.

Költözik a ragyogó nyár,
Elmegy nemsckára,
Szürke köd száll lassan, lomhán
A hegyek fokára.
Nem hallani pajkos hangját
Bujkáló kakuknak,
Sárga tarlón, bús mezőkön
Őszi szellők búgnak.

Hulldogálnak már a jákról
Hervadt levelecskék,
Készülődnek a pacsirták,
A csicsergő fecskék.
Alljatok ki a küszöbre,
Amikor majd szállnak
S ezt mondjátok bucsuzóul
A vándormadárnak:

„Menjetek hát más országba,
Távol tengerekre!
Szárnyatokat a nagy Isten
Jósága vezesse!
De ha hegy-völgy új tavasznak
Harmatcsöppjét issza,
Jőjjetek mind, a mi édes
Szép földünkre vissza!”

b) A költemény által keltett élmények megbeszélése.

c) Gondolatesoportonkinti (szakaszonkénti) olvastatás és megbeszélés.

Költözik a nyár, a mezőn már őszi szelek búgnak.
Készülődnek messzi útjukra a madarak is.

„Vezessen benneteket a jó Isten, de tavaszra gyertek vissza,
kedves madaraink megint!”

d) Elmélyítés.

III. Összefoglalás.